ЯК СКОРОПАДСЬКИЙ ЗДОБУВ ГЕТЬМАНОВАНЄ.

Ґазета "Відроджене" подає інтересну історичну справку про те, як ґенерал Скоропадський дійшов до гетьманства.

"Вибори у Київі гетьмана Скоропадського відбули ся для широких кол громадянства несподівано. Ніхто не знав, як це стало ся. Одначе історія Скоропадщини надзвичайно цікава.

З самого початку революцій ного руху ґенерал Скоропадський почав примазувати ся до Українців. А коли почало формувати ся "вільне козацтво" — він і сюди пристав.

У Білій Церкві силами місцевих Українців, було згуртовано душ коло ста вільних козаків. До сего невеликого гуртка й примазав ся Скоропадський, видаючи себе за щирого Українця та демократа.

Коли один з наївних козаків спитав Скоропадського:

— А як же, пане, буде з землькою, ви-ж її маєте десятки тисяч десятин?

— Як народ скаже, так і буде, — хитро відповів Скоропадський.

До білоцерківського вільного козацтва пристали й потайні аґенти Скоропадського — Полтавець-Остряниця та Микола Шамовський, які весь час працювали на користь Скоропадського, забиваючи баки вільним козакам.

У Білій Церкві було скликано самозваний зїзд, буцім то вільних козаків, а справді — аґентів Скоропадського з деяких повітів України і на цьому зїзді було обрано опереткову "ґенеральну козацьку Раду" на чолі зі Скоропадським, Остряницею та ґімназистом Шамовським.

Коли тодішний український уряд — Ґенеральний Секретаріят — побачив, що вільне козацтво почали гуртувати всякі зайди, авантюристи та самозванці для своєї користи, щоб в каламутній воді наловити рибки — Ґенеральний Секретаріятом було ухвалено і видано "Статут Вільного Козацтва" і отворено окремий департамент, якому було наказано відати всіми справами по гуртовоню козацтва.

Департмент почав працювати, але білоцерківська "ґенеральна рада" слухатись не бажала і провадила свою чорну роботу на користь Скоропадського.

Скоропадський навіть підсилав свого аґента М. Шамовського до Секретаріяту на "переговори" щоб уряд визнав білоцерківську "ґенеральну козацьку раду" головним орґаном козацтва всієї України. Але се йому не вдало ся: тодішний уряд не бажав балакати з "послом" Скоропадського.

Та мрії про "гетманські лаври" Скоропадського не залишали: він видає самочинні накази, розпорядженя і для своїх прихильників добуває десь кошії на збрую, коні, та всякі роскоші.

"Коля" Шамовський їздив по Білій Церкві в кареті з панночками і видавав себе за якогось диктатора.

Так провадилась справа аж до приходу в Білу-Церкву большевиків.

Скоропадський зі своїм "штабом" зник злякавшись большевиків, й опинив ся на Звенигородщині, куди справжні вільні козаки, а не "скоропадовці", не допустили большевиків.

Скоропадський пересидів скрутний час за селянською спиною, а коли прийшли Німці, він уже залишив вільних козаків, а почав потайки працювати з поміщиками, які про людське око назвали ся "хліборобами".

Жив Скоропадський переважно у Київі, в готели "Кане", куди прибували з провінцій його аґенти і разом підготовляли заговор.

Тодішна українська влада знала про се, але богато причин стояло на перешкоді, щоб ліквідувати майбутній переворот; саме-ж головне — не було оружної сили.

На прикінці цьвітня місяця до Київа заїхали поміщики, оточивши себе для декорації "мужичками", оповістили себе "всеукраїнським зїздом хліборобів-власників" і вибрали Скоропадського гетьманом — від імени українського народу, який про се не відав ні сном, ні духом.

Про се добре знали тільки поміщики, фабриканти, банкери та німецькі ґенерали.

Вибрано Скоропадського гетьманом задля того, щоб на Вкраїні, а згодом і на Московщині повернути старий лад і зовсім ліквідувати здобутки революції.

Скоропадський, ставши гетьманом, не забув і про своїх підбріхувачів, Полтавця-Остряницю та М. Шамовського, обидва вони належали до придворної камарелі Скоропадського.

("Трудова Республіка").

ОЛІН, Н. Й., 20 серпня. — Вибухли тут вчера розрухи і тревали аж до рана. Вистріли розлягали ся в кількох місцях і кілька страйкарів як рівнож кілька скебів зістало ранених, як подають депеші.

БІДНИМ РОБІТНИКАМ.

Чом ми, робітники, працею змучені,
Й досі не всі в одну армію злучені,
В армію рівних братів?
Чом ще не всі ми ярмо своє скинули?
Чи ще не досить ми падали й гинули,
Йдучи по стежці катів?

Хто нас, робітників, вічно бідуючих,
Вічно працюючих, вічно горюючих, —
Хто і коли нас любив?
Хто з ворогів наших, все пожираючих,
Вічно пируючих, вічно гуляючих,
Нашої крови не пив?

Час і пора нам за розум всім взяти ся,
Час і пора в одну силу єднати ся, —
Досить байдужних терпінь!...
Хай більш не буде страждання народного,
Хай від старого житя гріховодного
Щезне ненавистна тінь!

Хай усі люди на сьвіті погодять ся, —
Хай наші діти рабами не родять ся,
Так, як родили ся ми;
Хай на землі нашій, кровю насиченій,
Більш не кульгає робітник скалічений
Серед неволі і тьми!

Хай більш не можуть всі наші гнобителі,
Волі, братерства і правди гонителі,
Ще нас під себе корить...
В нас, а не в деспотів наших годованих,
В нас, тільки в нас, в одну силу згуртованих,
Факель свободи горить!...

С. ДОЛОВ.

МАСОВІ АРЕШТОВАНЯ ТА ІНТЕРНОВАНЯ В ГАЛИЧИНІ.

Арештоване Українців, як у Львові, так і на провінції, приняли просто неймовірні розміри. Кождого дня заарештовують ся сотки Українців з цілої території обсадженої Поляками і вивожують ся серед знущаня в глубину Польщі до призначених на се таборів для інтернованих. Найважнійші табори інтернованих находять ся у самім Львові, далі у Домбіні, Вадовицях, Баранові, Щепіярні і Повязках у Зах. Галичині, а врешті у страшних казематах тюрем Модліна і Варшави. У самім Львові, у прославленім заведеню Бриґідках, яке є призначене для найнебезпечнійших злочинців, знаходить ся зараз 2.000 Українців, між ними 200 духовних. Кожне заведене є так переповнене арештованими, що в кімнатах нема місця, щоби арештовані могли положитись на голу землю спати. Між арештованими знаходять ся також матері з цілком малими, ледви кілько-місячними дітьми. Такі обставини панують також в инших таборах інтернованих.

В таборі полонених у Вадовицях інтерновано Анастасію Відий разом з 6-тижневою дитиною, а окрім того знаходить ся там дванайцять инших дітий у віці від 2 до 10 років. У Бриґідках уміщено тільки 1-го липня таких Українок з їх дітьми: пані Кічера, учителька з Вишенки, з двомісячною дитиною; Анастазія Звір, з пятилітним хлопчиком; Анна Зелена, з Камінки Струмілової, з шістьма дітьми і ще богато инших.

З визначних українських інтелігентів інтерновано недавно професора львівського університету, д-ра Кирила Студинського, директора товариства обезпечень "Дністер", д-ра Володимира Охримовича і був шого посла до австрійського парляменту, Ярослава Будзиновського.

З інтернованими обходять ся брутально, їх навмисне годують погано, а хорим не дають ніякої лікарської помочи і не диво, що майже кождого дня велике число Українців виходять зі страшної вязниці на той сьвіт.

(За газетою "Шлях").

ЗЬВІРІ В ПОЛЬСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ УНІФОРМАХ.

КАМЕНЦЬ ПОДІЛЬСЬКИЙ, 19 червня. — Протокол, списаний в присутности офіцира Брилинського, підофіцира Павлюка і стрільця Івана Гладиша з села Любичі, пов. Жовква:

Стрілець Іван Гладиш, з обсмаленим лицем і з спаленими бровами і спаленим волосєм на голові, робить вражінє перестрашеного. Між иншим оповідає:

"Я служив в 10 бриґаді при 7 компанії золочівського полку. Ми стояли зразу на боєвім фронті коло Золочева, однак під напором польських військ ми мусіли уступати в напрямі Тернополя. На полудне від Тернополя, недалеко зелізничої стації Острів вислано нас десятьох під проводом капраля на патрулю. Се діяло ся о год. 2-ій в полудне. Нашою задачею було переконати ся, чи Поляки вже находять ся в селі. В кілька хвиль опісля побачили ми польську кінну патрулю, яка їхала в напрямі стації. Ми скрили ся в рові і почали на ню стріляти. Коли нам амуніція вийшла, хотіли ми втікати. Поляки почали кричати: "Стійте свині!" Ми піддали ся. Найперше Поляки відобрали від нас гроші, опісля всякі предмети, як гребінці, зеркала і т. п., відобрали від нас кріси і привязали до сідел, тоді нас відвели. По півгодиннім маршу поставили нас в ряд і облили бензиною, яку мали в посудині, прикріпленій до сідла. Відтак приступив до нас один Поляк і запалив машинкою до запалювання цигаретів бензину. Наша одіж станула в полуміни. Поляки всіли тоді на коні відзиваючи ся до нас словами: "Тепер сви ні лізьте на свою Україну". Коли вони відїхали я розірвав блюзу і по довгих зусилях вдало ся мені згасити огонь. Скоро мене обгорнула полумінь, я примкнув очи; я чув, що ціле моє лице горіло. Коли я отворив очи, зразу нічого не бачив. Доперва за якої пів години я почав дещо пізнавати. Двох моїх товаришів згоріли на смерть. Прочих вісьмох потерпіли тяжкі рани від огню. Рани справляли сильні болі. Ми пустили ся в дорогу. В дорозі стрінули ми сестри Червоного Хреста. Тяжше ранених забрали вони на свій віз, а з прочими я удав ся до недалекого села. Тут натрафили ми на свою компанію і нас відослано до шпиталю в Чорткові, відти до Борщева, відтак до Мельниці і вкінци до Каменця Подільського.

"Тепер злазить мені з лиця шкіра. Очи мушу призвичаювати до сьвітла, бо заходять мені сльозами. Коли є сумерк не бачу нічого.

ДЕНІКІН ЯВНИЙ ВОРОГ УКРАЇНИ.

З Праги під датою 6-го серпня доносять:

Українські патріоти є предметом жорстокого переслідуваня в територіях занятих Денікіном. Їх арештують, вязнять по тюрмах або силою примушують служити в російськім війську. Українську мову заказують.

В Катеринославі, інжинір Рябовол, член Народної Ради, оскаржений о пропаґанду в користь української автономії, зістав засуджений на смерть на приказ Денікіна. Таке поступоване Денікіна відтрутило від него донських козаків, у котрих є більше української чим неукраїнської крови.

Зачувати також, що Кубанські козаки, потомки Запорожців і чистої крови Українці, є так розярені на Денікіна, що збирають ся війною проти него. (Денікін є тепер союзником Петлюри).

Плямистий тиф у Східній Галичині.

"Ілюстровани Курер Цодзєнни" з 18 липня повідомляє: Східна Галичина, яка була зав сїгди огнищем епідемій (?), тепер навіщена таким страшним плямистим тифом, якого не було від початку війни. У львівських шпиталях лежить кілька тисяч людий хорих на тиф. Причиною недуги є голод наслідком польських і румунських реквізицій.

("Шлях").

Поляки оголошують в східній Галичині загальну мобілізацію.

"Кур. Кресови Польскі" з 11 липня повідомляє, що польська доповняюча команда оголосила у Львові і в повітах Львів, Жовква, Сокаль, загальний примусовий побір до військової служби чотирох річників, а іменно: 1896, 1897, 1898 і 1899 без ріжниці національности.

Румунія анектує Бесарабію.

ВАШІНҐТОН, 28 серпня. — Румунія заявила недавно, що вона прилучує до своєї території Бесарабію, яка від 1812 р. належала до Росії. В сій своїй політиці вона зовсім не числить ся з прінціпами самоозначеня народів і не звертає ніякої уваги на упімнене Головної Ради в Парижі. (Румунія є тепер союзницею Петлюри, хоч забирає укр. Бесарабію).

ВІСТИ З ПОЛЬЩІ.

Польське правительство хоче вислати французькому правительству 600.000 польських робітників до будівляних робіт при відбудові знищеного краю.

Заворушеня в польській армії повторяють ся. Впослідне вони повторили ся в Познаньськім. Викликує їх головно лихе трактоване жовнірів низшими і висшими офіцирами, котрі є виховані в традиціях царської армії. Застрашаючі поголоски кружляють про правлїнє "вольної Польщі" в Торуню і инших округах, де офіцири і аристократія по диктаторськи виконують правлїнє в найбільш вирафінований пруський спосіб; прості-ж жовніри дістають дві марки на місяць і недостаточне відживлюване.

З Парижа рівнож доносять про поважні заворушеня в Польщі та про бунти в армії. Польські хлопи і робітники стають щораз більше неспокійні під пановапем Падеревського. Війна польського правительства стає щораз менше популярною, єсли колинебудь нею була.

Перші захопленя і зворушеня зі здобутя державної незалежности вже минули ся і польський хлоп та робітник починають розуміти, що здобуте державної свободи не означає зовсім здобутя особистої та економічної свободи.

(З польської роб. газети).

ВАШІНҐТОН, 21 серпня. — Делеґація з Шікаґо удала ся до президента з петицією, підписаною 100.000 свояками і приятелями, котра домагає ся вицофаня 4.000 жовнірів з Илинойс, що сповняють службу на Сибірі. Делеґати не могли однак побачити ся з президентом, а секретар Томолті прирік їм побачене ся з президентом в иншім часі.

НОВІ КНИЖКИ.

З ласки Родини, 3 томи	1.50
Граматика — Стоцького	1.50
Школа на скрипку	1.50
Камінна душа	1.50
Еволюція в образках	1.25
40.000 миль під водою	1.00
Соняшний промінь	.80
Ґеоґрафія	.80
Сьвята Інквізиція	.50
Фільософія штуки	.50
Борба сьвітів	.40
Історія України Руси М. Грушевського	3.50
Князь і жебрак	.50
Страшні тайни монастирських мурів	.50
На стрічу сонцю золотому	.50
Захар Беркут — Франко	.50
Подорож до місяця	.40
Укр. Граматика	.40
Укр. сьпіваник	.40
Коли зійшло сонце	.30
Діявольська справа	.25
Диво природи	.20
В неділю рано зіле копала	.75
Нація як правна ідея і Інтернаціонал	.20
Звідки взяв ся чоловік	.25
Чому женщини жадають політичних прав	.15
Цар Голод — про економію	.35
Про походжене та розвиток мов	.25
Серед вічних снігів і ледів	.30
Нов. суспільність і церква	.35
Народність і її початки	.25
Про жіночу неволю	.30
Перекази старинного сьвіта	.35
Попадя в зільниці	.15
Робітничі Пісні	.10
Як люди навчились числити	.10
Відроджене України	.10
Як кров кружить в нашім тілі і яка нам з неї користь	.15
Початки укр. соц. в Гал.	.25
Міжнародні револ. партії	.25
Боротьба о сонце	.03
Рахункова книжка — 3 ч.	.15
Буквар з рахунками	.35
Укр. правопись з словарем	.50
Розбійник Кармелюк	2.40
Укр.-англ. словар	2.00
Підручник англ. мови	1.50
Кишенковий словарець укр.-англ. і англ.-укр.	1.50

Друкують ся: **Дарвінізм і Економічні Нариси.**

Замовленя і гроші висилайте на адресу:

UKRAINSKA KNYHARNIA
516 Queen St. W., Toronto, Ont.

І. О. З.

БЛУКАНИНА.

(Продовжене).

Брати здивовано дивились по собі. Карпо кинув штани на сіно і почав витягати з під сіна коц, щоби обвинути себе, бо був нагий від пояса аж до пят. Єфрем зірвав ся на ноги і хотів заглянути на двір. Та в тій хвилі через отвір шатра всунулась гарна жіноча голова; почув ся стривожений тихий крик здивованя і голова щезла. Єфрем пристанув і задеревів; оглянув ся на Карпа і зараз здогадав ся, чому голова так скоро щезла. Карпо за той час встиг вже обвинути ся мокрим коцом і сидів мов не свій, витріщивши очи на отвір шатра.

Єфрем вийшов на двір, щоб подивитись, що се за непринагідні гості були.

Під шатром сіріли дві жіночі постаті, а оподалік від них, на дорозі, чорнів автомобіль без сьвітел. Женщини нервово шептали між собою по іспанськи. Коли побачили Єфрема, одна з них підійшла до нього і почала перепрошувати за так непринагідну візиту. Єфрем котрий дотепер вивчив вже досить добре іспанщину, не знав, що відповісти; він був цілковито змішаний і почервонів як рак, чого однак в темноті не було замітно.

Не мало заклопотані були й самі женщини, бо та, що перед хвилею говорила до Єфрема відступилась назад і почала нервово шептати своїй товаришці. Втім затреміло і почало блискати, а в слід за тим пустив ся густий дощ. Єфрем скоро прийшов до себе з остовпіня, і бачучи що женщини є нерішучі, відхилив шатро і майже силою потягнув за собою женщин до нутра шатра.

При сьвітлі двох сьвічок побачили брати, що се були дві молоді гарні панянки, котрих вони ніколи перед тим тут не бачили. Вони були убрані елеґантно і обі були дуже симпатичні, хоч тепер були цілковито застрашені. Через хвилю вони мовчки дивились одні на других. Лиш Карпо не сьмів підвести на них ока; він тулив на собі мокрий коц і понуро дивив ся в кут шатра.

Одна з панянок підступила до Єфрема і по іспанськи попросила його, щоб він приніс їхні ручні торбини з автомобіля. Єфрем вийшов, а панянки постоявши хвилю посідали в куті шатра на сухім сіні.

Єфрем вернув з замоклими торбинами і віддав їх гостям; сам сів в другім кутку і мовчав. Сцена, яка тепер відбувалась в шатрі була одною з найцікавійших: на-пів перелякані панянки споглядали підозріло на двох кремезних молодих робітників, і немов старались переконати ся, чи були се чесні і спокійні люди, чи може які пяниці і лиходії. Не довго однак ся цікава сцена відбувалась; панянки вскорі переконали ся, що сї робітники були не лукаві; до сего дав їм повід щирий і приємний, хоть також змішаний погляд Єфрема, який не зводив своїх очий з гарних женщин. Він був червоний по вуха і не міг здобути ся на слово. Панянки переконали ся вже вповні, що в шатрі були вони так безпечні як в перворяднім готели, хоч, правда, не так вигідні. А щоби ще ліпше додати собі взаїмно духа почали обі тиху розмову.

— Мені здаєть ся, що сї молодці Турки, — шепнула менша з них, та що дотепер ще нічого не говорила. — Але вони мабуть є добрі, бо лихі люди не румяніють зі стиду.

— А який гарний оцей, що вийшов був на двір, як намальований, — відшепнула друга. Вони більше похожі на Росіян або Німців, бо сей красунь повний бльондин. Я зі своєї сторони чуюсь вже зовсім спокійна що до них.

— Як думаєш, Кляро, чи не вийти-б нам на хвилю на двір, нехай би сей другий мущина міг убрати ся, — перебила товаришку менша. А то він сидить овинений в мокре надіяло і мабуть вже змерз. Воно й не чути вже шуму дощу, може перестав. Сьогоднішний день то вже для нас лиш одно велике нещастє. Забаглось мені брати тебе в гості до стрийка. Що скаже твій батько, що йому автомобіль знищив ся?...

— Се все дурниці, — перебила Кляра, — головне те, що ми мабуть будемо мусіли сидіти тут аж до рана, бо на дворі темно і болото, і дощ хто знає чи перестане. Ану, вийдім, може й справді дощ не падає вже, то виручимо сего бідолаху з його неприємного положеня.

Обі панянки вийшли на двір і спустили за собою фалду шатра. На дворі блискало і здалека доносились громи, але дощ падав тепер дуже легонький.

Аж тепер Карпо ожив. В миг ока розвинув з себе мокрий коц і вдягнув штани, котрі вже майже були зашиті. Він зробив се так скоро, що Єфрем навіть сего не зауважив.

Карпо встав і віддав довгий віддих, немов хто зняв з нього великий тягар. Через цілий час він сидів мов на голках і зі стиду аж давив ся; він був тепер готов приняти радше смерть, ніж другий раз пережити таку прикру сцену.

Єфрем бачучи, що Карпо вже вбраний, попросив панянки назад до шатра. Сї увійшли усьміхаючись; отріпали з себе легоньку дощеву росу і спокійно посідали на свої попередні місця.

Карпо не міг глянути на них і щоби не сидіти потупивши очи в землю, вийшов, щоб намикати більше сіна, бо те, що вони принесли передше, почало вже набирати вохкости від мокрої землі.

За той час Єфрем набрав ся відваги і почав говорити до своїх гостий. Він збирав в своїй памяти всі відомі йому слова і старав ся формувати реченя, що завдавало йому не мало труду. Кілька разів думав полишити все, але находив в думці потрібні слова і знов набирав відваги.

На щастє, однак виручила його з сього клопоту Кляра, котра приятно усьміхаючись поспитала його чи він Росіянин і чи розуміє по іспанськи.

Єфрем на сї питаня відповів досить поправно і йому аж лекше зробилось. Він в свою чергу запитав Кляру, хто були вона і її товаришка та яким способом вони попали в його шатро. Єфрем говорив і чув, що він знає по іспанськи далеко ліпше, як він припускав і се його дуже втішило.

Кляра розповіла йому, що її товаришка є своячкою Дон Патріція, а вона є дочкою властителя другої естанції, віддаленої звідти о трийцять кільометрів. Вони обі були в Буенос Айрес в ліцею і тепер вже від кількох днів перебували на провінції на вакаціях. Сего фатального дня Ніна, себ-то товаришка Кляри, запросила її в гості до свойого стрийка. Вони взяли автомобіль батька Кляри і їхали на естанцію Понтеведра. На дорозі захопила їх буря; вони хотіли поставити накрите автомобіля, але були за слабі і вітер вирвав накрите з їх рук та цілковито обірвав. Вони схоронились від дощу накрившись пірваним полотном з накривала. Коли буря устала вони пустили ся дальше в дорогу, однак нещастє хотіло, що коли вони доїхали недалеко шатра, почало збиратись знов на бурю і вони були приневолені шукати захисту в шатрі.

Кляра говорила поволи і Єфрем розумів еї дуже добре.

(Дальше буде).

Ч. 18.

КОРЕСПОНДЕНТ "ШІК... "НАЦІОНАЛІЗАЦІЮ...

Кореспондент "Шікаґо Дейлі Нюс" Дон Левін подає в до... несеню з Штокгольму до сво... єї газети, як байки про так зв... націоналізацію женщин в Росії... використовувались і розноси... лись по сьвіті продажною пре... сою Европи і Америки. Він... пояснює сю справу так:

— Чи ви знаціоналізовані?

З тим питанем на устах... розпочав перший свій день... праці в Росії в цїли справджен... ня історії про націоналізацію... жіноцтва в Росії, яка широко... поширена заграницею.

Відповідь перших десять жі... нок, яких я спіткав була ріж... нородна. Деякі нічогісінько... про се не знали. Инші сьміє... лись і дуже дивувались, як ін... телігентна особа може вірит... в подібні дурниці. Але ніхто... навіть дві дочки буржуя, я... не мали до совітського ладу... чого иншого крім ненавист... не признали, що декрет про н... ціоналізацію женщин прав... тельство колинебудь пропон... вало.

Історії про "націоналізацію" не трактують серіозно.

Як тільки хто опинить ся... Росії серед "прекрасного п... лу", історія про націоналіз... цію женщин стає для него в... личезною брехнею, так сьмі... ною, що годі й говорити пр... ню без жартів.

Люди просто не віднесу... ся до вас серіозно, коли... спробуєте порушити сю спр... ву.

Принайменше ніхто не бр... серіозно справи, коли я зап... няв, що важним є аби амер... канське громадянство зна... про се правду. Я правдоп... бно зустрів більше, як сто ж... щин ріжних станів підчас м... го побуту в Петрограді і Мо... кві.

Я розмовляв з фабрични... робітницями, з стенографіст... ми, з домашньою прислуг... з студентками, з робітникам... нарешті з російською Га... Курці, з Неждановою, "прі... доною" московської опери, ... ле всі мої заходи найти зна... оналізованих женщин були... ремні.

Байку пустили в сьвіт гу... мористи.

Звідки взялась байка про... ціоналізацію женщин?

В Петрограді виходив гу... ристичний тижневник. Він... ворожо настроєний до боль... виків і совітів. Він мав д... ких здібних письменників... ред свого персоналу. Оди... них після проголошеня со... ського декрету про упрощ... справи шлюбу впав на ду...

ЩО ЧЕКАЄ ТЕБЕ

ЕВГЕН ГУЦАЙ...

(Продовжене...

За те грозить нам що інш... чисте є гладке, але коли сік в... щить ся. Так і з землею. ... поверхня, колись велика, ст... для неї і вона стягаєть ся, мо... ра старої людини. Такими з... Карпати і Альпи і другі гори... тори землі згинають ся звільн... землі, а що не можуть влізти... ся фалди. Ті фалди творять... гом міліярдів літ, по одній... але творять ся. Через те по... ли не є в спокою. Такі р... ють ся тектонічні (землетво... раз страшнійші, чим вулька... чиняють землетрясеня цілих... мо в дошку обухом сокири з... ка піднесеть ся може лиш на... а пісок або камінчик, що ле... скочить пару метрів в гору. ... при землетрясеню. Поверхн... несеть ся або пересунеть ся... метер, а все, що на ній є, пі... рів в гору. Таке землетрясе... тягу пятьох мінут місто Ліс... згинуло 60.000 людий. З мі... на купка каміня. Таке зем... 1895 р. в Арґентині, від кот... ла земська куля. Його діл... Італія. Коли згадаємо, що ... землетрясеня в 1891 р. згин... людий, то можемо сьміло с... та сила, що підносить цілі ... ти цілої землі? Якої сили ...